

Sygn. akt I NWW 108/20

POSTANOWIENIE

Dnia 16 lutego 2021 r.

Sąd Najwyższy w składzie:

SSN Aleksander Stępkowski

w sprawie przeciwko radcy prawnemu S.W. obwinionemu o przewinienie dyscyplinarne określone w art. 64 ust. 1 ustawy z 6 lipca 1982 r. o *radcach prawnych* (t.j.: Dz.U. z 2018 r., poz. 2115) w związku z art. 11 ust. 1 i 2 i art. 61 ust. 1 *Kodeksu Etyki Radcy Prawnego* w brzmieniu określonym Uchwałą Nr 3/2014 Nadzwyczajnego Zjazdu Radców Prawnych z 22 listopada 2014 r.

po rozpoznaniu na posiedzeniu bez udziału stron w Izbie Kontroli Nadzwyczajnej i Spraw Publicznych w dniu 16 lutego 2021 r.

wniosku obrońcy obwinionego złożonego 11 grudnia 2020 r. o wyłączenie sędziów od orzekania w sprawie, która toczyła się w Sądzie Najwyższym Izbie Dyscyplinarnej pod sygn. II DSI 58/20

na podstawie art. 26 § 2 ustawy z dnia 8 grudnia 2017 r. o Sądzie Najwyższym (t.j. Dz.U. 2019, poz. 825 ze zm.) w zw. z art. 41 § 2 k.p.k. w zw. art. 74¹ pkt 1 ustawy z dnia 6 lipca 1982 r. o radcach prawnych (Dz. U. z 2020 r. poz. 75), pozostawia wniosek bez rozpoznania.

UZASADNIENIE

16 grudnia 2020 r. (data prezentaty Biura Podawczego Sądu Najwyższego) do Sądu Najwyższego wpłynął wniosek obrońcy obwinionego radcy prawnego S.W., o wyłączenie na podstawie art. 41 § 1 k.p.k. od rozpoznawania sprawy o sygn. akt II DSI 58/20 „osób z Izby Dyscyplinarnej Sądu Najwyższego” wyznaczonych do składu orzekającego „na rozprawie w dniu 10 grudnia 2020 r.” (k. 2) oraz o wyłączenie od rozpoznania powyższego wniosku „pozostałych osób zasiadających w Izbie Dyscyplinarnej” (k.3) wraz z wnioskiem o rozpoznanie ww. wniosków przez

skład Izby Karnej Sądu Najwyższego oraz skierowanie pytania prejudycjalnego do Trybunału Sprawiedliwości Unii Europejskiej.

Sąd Najwyższy zważył, co następuje:

Stosownie do art. 26 § 2 ustawy z dnia 8 grudnia 2017 r. o Sądzie Najwyższym (t.j. Dz.U. 2019, poz. 825 ze zm., dalej: u.SN), do właściwości Izby Kontroli Nadzwyczajnej i Spraw Publicznych należy rozpoznawanie wniosków lub oświadczeń dotyczących wyłączenia sędziego albo o oznaczenie sądu, przed którym ma się toczyć postępowanie, obejmujących zarzut braku niezależności sądu lub braku niezawisłości sędziego. Sąd rozpoznający sprawę przekazuje niezwłocznie wniosek Prezesowi Izby Kontroli Nadzwyczajnej i Spraw Publicznych celem nadania mu dalszego biegu na zasadach określonych w odrębnych przepisach, które w niniejszej sprawie zawiera Kodeks postępowania karnego.

Zgodnie z art. 41 § 2 k.p.k. wniosek o wyłączenie sędziego zgłoszony na podstawie art. 41 § 1 k.p.k. po rozpoczęciu przewodu sądowego, pozostawia się bez rozpoznania, chyba że przyczyna wyłączenia powstała lub stała się stronie wiadoma dopiero po rozpoczęciu przewodu. Przepisy k.p.k. nie wskazują terminu złożenia wniosku o wyłączenie sędziego, gdy przyczyna wyłączenia powstała lub stała się stronie wiadoma po otwarciu przewodu sądowego, w związku z czym trzeba przyjąć, że ze względu na istotę instytucji wyłączenia sędziego, w takim przypadku wystąpić z wnioskiem można nie później niż do czasu wydania orzeczenia, gdyż tylko wówczas może doprowadzić to do wyłączenia sędziego od rozpoznania sprawy (zob. D. Świecki [w:] B. Augustyniak, K. Eichstaedt, M. Kurowski, D. Świecki, *Kodeks postępowania karnego. Tom I. Komentarz aktualizowany*, Gdańsk 2020, art. 41, pkt 14, Lex/el.).

Przemawia za tym również art. 42 § 4 k.p.k. w którym wskazuje się, że o wyłączeniu „orzeka sąd, przed którym toczy się postępowanie”. Nie budzi zatem wątpliwości, iż wniosek o wyłączenie należy zgłosić dopóki sprawa się toczy. Sprawa o sygnaturze akt II DSI 58/20 została rozpoznana 10 grudnia 2020 r., a obrońca obwinionego był obecny na rozprawie.

Przedmiotowy wniosek został zatem złożony już po rozpoznaniu sprawy i po ogłoszeniu postanowienia, bowiem nadano go w placówce pocztowej 11 grudnia 2020 r. (k. 27). Bez znaczenia pozostaje natomiast to, iż wniosek datowany jest na 10 grudnia 2020 r., wskazuje on bowiem jedynie na dzień jego sporządzenia.

W przedmiotowej sprawie nie została podniesiona szczególna okoliczność dotycząca powstania przyczyny wyłączenia lub jej ujawnienia po rozpoczęciu przewodu, a zatem zastosowanie ma termin przewidziany w art. 41 § 2 k.p.k. Zważywszy na fakt złożenia przedmiotowego wniosku po rozpoznaniu sprawy, należy pozostawić go bez rozpoznania.

Wobec powyższego, Sąd Najwyższy - działając na podstawie art. 26 § 2 u.SN, w zw. z art. 41 § 2 k.p.k. w zw. art. 74¹ pkt 1 ustawy z dnia 6 lipca 1982 r. o radcach prawnych (Dz. U. z 2020 r. poz. 75) - pozostawił wniosek bez rozpoznania.